

Nr 137.

Godkänd av första kammaren den 17 april 1920.

Godkänd av andra kammaren den 17 april 1920.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående meddelande av ändrade bestämmelser rörande antalet sjuksängar vid lasarett och sjukstugor.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 22.)

(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 9.)

Till Konungen.

Uti inom riksdagens båda kamrar väckta likalydande motioner har framhållits önskvärdheten därav, att *dels* den ändringen vidtoges av kungl. lasarettstadgans § 1 mom. b., att orden »med minst tjugufem sjuksängar försedd sjukvårdsinrättning» utbyttes mot: »med minst trettiotre sjuksängar» etc.; *dels* att i kungl. sjukstugustadgan § 1 orden »högst tjugufyra sjuksängar» utbyttes »mot högst trettiotvå sjuksängar».

Riksdagens vederbörande utskott har i den ordning, 46 § riksdagsordningen stadgar, inhämtat yttrande över den i motionerna gjorda framställningen från medicinalstyrelsen, vilket yttrande i sin helhet bifogats första kammarens andra tillfälliga utskotts i ärendet avgivna utlåtande nr 22.

Motionärerna hava med sitt förslag avsett ett avhjälpande i viss utsträckning av de brister beträffande den allmänna hälsovården i riket, som uppkommit däri genom, att uppförande av sjukvårdsanstalter i tillräckligt stor omfattning under de senaste åren icke kunnat verkställas på grund av den på alla områden fortgående prisfördyringen. Enligt vad riksdagen

har sig bekant, finnes för närvarande av utrymmesskäl mångenstädes, och kanske i regel, icke möjlighet att bereda sjukhusvård åt alla, som skulle vara i behov av dylik vård, och detta trots att förefintliga möjligheter blivit utnyttjade till det yttersta och stundom i större utsträckning än som enligt gällande bestämmelser skulle vara tillåtet. Enligt gällande sjukstugustadga är högsta tillåtna antalet sjuksängar vid en dylik sjukvårdsanstalt 24, men detta antal torde, såsom nämnts, på många håll ofta hava måst överskridas. Härtill kommer, att en del sjuka, som söka erhålla plats å sjukstuga eller lasarett, mången gång måste avvisas, även om sjukhusvård skulle vara önskvärd, då det givetvis i första hand måste beredas plats åt sådana, som äro i särskilt trängande behov av dylik vård. Riksdagen anser därför, att varje förslag, som skulle kunna medföra förbättring i ovan berörda missförhållanden, bör noga prövas.

Det föreliggande förslaget grundar sig på den uppfattningen, att en utökning av det tillåtna antalet sängplatser å sjukstugorna skulle kunna medgivas, utan att man behöfde äventyra ändamålet med att viss gräns uppdragits beträffande nämnda antal, nämligen att de sjuka skola erhålla en fullt tillfredsställande vård. Motionärerna hava vidare framhållit, att en dylik utvidgning av sjukstugorna skulle kunna genomföras för jämförelsevis rimliga kostnader.

I sitt ovannämnda yttrande i frågan har medicinalstyrelsen förklarat sig icke kunna förorda bifall till motionärernas föreliggande förslag, enär styrelsen ansett, att en sjukvårdsinrättning, endast när dess sängantal icke överskrider 24, skulle kunna såsom bisyssla nöjaktigt skötas av en läkare utan annan kompetens än den, som en läkarlegitimation innebär. Medicinalstyrelsen har emellertid ifrågasatt, huruvida icke möjlighet skulle kunna föreligga att på någon annan väg än den av motionärerna valda åstadkomma ett resultat i samma riktning som det av dem önskade. Styrelsen har härmed åsyftat inrättandet i större utsträckning än hittills av s. k. mindre sjukhus, vid vilka vore anställda kirurgiskt utbildade läkare, som visserligen icke tillförbundits att *uteslutande* ägna sitt arbete åt sjukhuset, men dock ägnade detsamma huvuddelen av sin verksamhet, på samma gång de utövade enskild praktik eller kanske t. o. m. innehade någon bisyssla, vilken dock ej vore av beskaffenhet att för längre tid fordra frånvaro från sjukhuset utan tillåte dem att huvudsakligen vistas å sjukhuset eller i dess närhet. Vid sådana uteslutande för kirurgiska fall inrättade sjukhus ansåg medicinalstyrelsen, att antalet sängar kunde sättas något högre än det högsta för en sjukstuga nu tillåtna, utan att de sjukas vård därigenom behöfde äventyras.

Riksdagen har för sin del i brist på erforderlig utredning icke kunnat taga ställning till frågan, huruvida motionärernas förslag skulle vara oförenligt med de krav, som ur sjukvårdssynpunkt måste ställas på skötseln av sjukstugor. Riksdagen håller dock före, att motionärernas förslag innebär en avgjord vinst i jämförelse med det nu rådande, i hög grad otillfredsställande provisoriska tillståndet och anser därför, att förslaget bör hänskjutas till utredning och övervägande av på området sakkunniga personer. Då, enligt vad riksdagen inhämtat, Eders Kungl. Maj:t den 30 januari detta år tillsatt en kommitté för omarbetning av gällande lasaretsstadga jämte i samband därmed stående författningar, synes det ligga närmast till hands, att frågan hänskjutes till nämnda kommitté. Riksdagen förutsätter, att det av medicinalstyrelsen framlagda förslaget om inrättande mera allmänt av mindre sjukhus därvid jämväl bliver föremål för utredning.

På grund av vad sålunda anförts, får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes föranstalta, att frågan om en utvidgning av sjukstugorna i enlighet med den i förevarande motioner gjorda hemställan måtte tagas under övervägande vid pågående omarbetning av gällande lasaretsstadga.

Stockholm den 17 april 1920.

Med undersåtlig vördnad.
